

Opinia prawna nt. dopuszczalności regulacji ustawowej umożliwiającej Prezesowi NIK wyrażenie zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za wykroczenia, o których mowa w rozdziale XI ustawy z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2013 r. poz. 482 z późn. zm.) [wykroczenia drogowe].

1. Wprowadzenie

Uchwalona przez Sejm 18 marca 2016 r. ustawa o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich oraz niektórych innych ustaw¹ ma na celu dokonanie modyfikacji w ustawowym określeniu immunitetu Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, Prezesa NIK, Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, Prezesa IPN oraz posłów i senatorów. Chodzi tu nie tyle o kompleksową regulację zagadnienia immunitetu w miejsce dotychczasowej regulacji fragmentarycznej rozproszonej w kilku ustawach, ale o ujednoczenie tych rozproszonych unormowań ustawowych.

Przewidywane zmiany dotyczą trybu wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej oraz zgody na zatrzymanie lub aresztowanie piastunów tych organów i parlamentarzystów. Objęte nimi są wymogi formalne wniosków o uchylenie immunitetu, prawa do składania wyjaśnień przez podmiot objęty immunitetem, sposobu rozpatrywania wniosków oraz trybu wyrażenia zgody przez Sejm na pociągnięcie do odpowiedzialności oraz zatrzymania lub aresztowania piastunów tych organów i parlamentarzystów. Niektóre przepisy omawianej ustawy nawiązują do norm ustanowionych wcześniej w znowelizowanej ustawie o wykonywaniu mandatu posła i senatora z 1996 r..

W trakcie prac nad nowelizacją w Sejmie na posiedzeniu Komisji Regulaminowej i Spraw Poselskich oraz Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka zgłoszono wniosek mniejszości dotyczący możliwości wyrażenia przez Prezesa NIK zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności w drodze przyjęcia mandatu lub uiszczenia grzywny, w przypadku ukarania mandatem karnym zaocznym za wykroczenia, o których mowa w art. 98 § 1 Kpw w przypadku popełnienia wykroczenia określonego w rozdz. XI Kw. Wniosek ten nie został zaaprobowany przez Sejm.

¹ Nr druku senackiego 116.

W tej sytuacji Prezes NIK zwrócił się do Przewodniczącego senackiej Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o wprowadzenie poprawki w tym zakresie².

Przedmiotem niniejszej opinii jest odpowiedź na pytanie czy taka regulacja ustawowa byłaby zgodna z Konstytucją RP. Czyniąc to powinno się uwzględnić dotychczasowe podobnych rozwiązania dotyczące innych podmiotów, którym przysługuje immunitet. Należy przy tym uwzględnić fakt, że nie pojawiły się do chwili obecnej artykułowane w nauce prawa lub orzecznictwie przesłanki kwestionujące zgodność tych rozwiązań z Konstytucją RP.

Należy tu wskazać na rozwiązania wprowadzone ustawą z 10.7.2015 r. o zmianie ustawy o prokuraturze, ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, ustawy o ochronie danych osobowych, ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych³. Naj jej podstawie znowelizowano ustawę z 9.5. 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora. Jej art. 10b ust. 2 otrzymał następujące brzemienie: „W przypadku popełnienia przez posła lub senatora wykroczenia, o którym mowa w rozdziale XI ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094), przyjęcie przez posła lub senatora mandatu karnego albo uiszczenie grzywny, w przypadku ukarania mandatem karnym zaocznym, o którym mowa w art. 98 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.4)), stanowi oświadczenie o wyrażeniu przez niego zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności w tej formie”.

Podobną regulację w odniesieniu do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych przewiduje w art. 11 ust 3 znowelizowana ustawa z 29.8. 1997 r. o ochronie danych osobowych oraz w odniesieniu do Prezesa IPN w art. 14 ust. 3 znowelizowana ustawa z 18.12. 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, a także w odniesieniu do Rzecznika Praw Dziecka w art. 7 ust. 2b znowelizowana ustawa z 6.01. 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka

Zakresem regulacji tej ustawy objęto prokuratorów i sędziów. Pozostał poza nim Prezes NIK oraz Rzecznik Praw Obywatelskich, co –zwłaszcza w odniesieniu do Prezesa NIK - ma istotne znaczenie dla niniejszej opinii.

² Pismo KPK-KPP 0212.003.2016.TM.

³ Dz.U. z 2015 r., poz. 1309.

2. Istota immunitetu formalnego Prezesa NIK

Konstytucja w art. 206 ustanawia immunitet formalny dla Prezesa NIK przyznany mu ze względu na charakter wykonywanych przez niego funkcji i oznaczający ujemną przesłankę procesową: ograniczenie względnie wyłączenie odpowiedzialności sądowej. Nie uchyla on bezprawności bądź karalności czynu zabronionego, lecz dotyczy wyłącznie sfery procesowej, warunkując dopuszczalność wszczęcia i prowadzenia postępowania karnego. Istotą immunitetu jest stworzenie Prezesowi NIK warunków nieskrępowanej działalności i zapewnienie w ten sposób właściwej pracy organów władzy publicznej. Immunitet oznacza zakaz pociągnięcia Prezesa NIK do odpowiedzialności karnej, ale Konstytucja nie określa pojęcia tej odpowiedzialności. Użycie tej samej formuły co w przypadku immunitetu poselskiego pozwala na przyjęcie, że w tym przypadku odpowiedzialność tę należy rozumieć podobnie jak w art. 105 ust. 2 i w art. 105 ust. 5.

Konstytucja nie określa, czy immunitet Prezesa NIK dotyczy działań lub zaniechań wiążących się ze sprawowaniem urzędu. Należy więc przyjąć, że jego zakres jest szeroki i obejmuje on wszelkie działania lub zaniechania, bez względu kiedy i w jakich okolicznościach zostały popełnione. Immunitet ten nie obejmuje spraw cywilnych.

Konstytucja i ustawy formułując zakaz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej parlamentarzystów bez zgody właściwej izby oraz piastunów innych organów bez zgody Sejmu, nie określa pojęcia tej odpowiedzialności. W tym przypadku szersze znaczenie ma stanowisko sformułowane nauce prawa w odniesieniu do parlamentarnego immunitetu formalnego. Przyjmuje się w nim powszechnie, że immunitet ten dotyczy wszystkich stadiów procesu karnego – tj. postępowania przygotowawczego, jurysdykcyjnego i wykonawczego⁴. W przypadku pierwszego z nich zgoda Sejmu powinna zostać udzielona przed przekształceniem postępowania z fazy *in rem* w fazę *ad personam*. Gdy zaś od samego początku postępowanie toczy się przeciwko podmiotowi, któremu przysługuje immunitet to Sejm musi na to udzielić zgody. Brak bliższego sprecyzowania pojęcia „odpowiedzialność karna” w Konstytucji pozostawia ustawodawcy dość duży margines swobody. Tytułem przykładu można wskazać na art. 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z 1996 r. w pierwotnym brzmieniu, w którym ustawodawca opowiadał się za szerokim jego rozumieniem obejmującym zarówno odpowiedzialność karną *sensu stricto*, jak też

⁴ zob. J. Mordwilko, Wykładnia art. 105 ust. 3 i 4 Konstytucji regulującego niektóre aspekty immunitetu parlamentarnego, [w:] J. Mordwilko, W. Odrowąż-Sypniewski, P. Chybalski, R. Tymieński, Status posła, cz. I, Wybór ekspertyz prawnych do art. 1–24 ustawy z 9.5.1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora, Warszawa 2007, s. 191.

odpowiedzialność karno-administracyjną. Taki zakres przedmiotowy immunitetu formalnego nie jest uzasadniony racjonalnymi względami. Trudno byłoby wykazać, że objęcie nim wykroczeń (np. drogowych) istotnie przyczynia się do realizacji celu immunitetu. Wskazywano na to już w poprzedniej kadencji parlamentu podczas prac legislacyjnych nad nowelizacją ustawy o prokuraturze, ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora ustawy o ochronie danych osobowych, ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Uwagi te zachowują aktualność także obecnie w odniesieniu do piastunów organów władzy publicznej objętych zakresem omawianej ustawy. Wystarczy tu powołać następującą wypowiedź A. Bisztygi: „popelniane przez parlamentarzystów wykroczenia drogowe mają często charakter wykroczeń drobnych. Często są to zdarzenia o małym ciężarze gatunkowym, ich znaczenie jest niejednokrotnie błahe. Stąd uruchamianie poważnej, złożonej i długotrwałej procedury, angażującej konstytucyjne organy państwa w celu każdorazowego uchylenia immunitetu, wydaje się niefunkcjonalne i pozbawione racjonalnych podstaw. Zauważalna jest poważna dysproporcja, czy wręcz zakłócenie proporcji między znikomym ciężarem gatunkowym drobnego ‘drogowego’ wykroczenia a ciężarem gatunkowym wszczynanej procedury czy wręcz rozmachem formalnych działań zmierzających do uchylenia parlamentarnego immunitetu”⁵.

Uwagi te zostały uwzględnione przez ustawodawcę w ustawą z 10.7.2015 r. o zmianie ustawy o prokuraturze, ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, ustawy o ochronie danych osobowych, ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

3. Zgoda na uchylenie immunitetu formalnego Prezesa NIK

Ani Konstytucja ani ustawy regulujące immunitet parlamentarny oraz immunitet Rzecznika Praw Dziecka, Rzecznika Praw Obywatelskich, Prezesa NIK, Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, Prezesa IPN nie formułują wytycznych dla parlamentu dotyczących udzielania zgody na uchylenie immunitetu formalnego bądź

⁵ A. Bisztyga, *Ekspertyza prawna będąca analizą porównawczą zakresu ochrony wynikającego z immunitetu parlamentarnego, sędziowskiego i prokuratorskiego w kontekście popelnienia wykroczenia przez parlamentarzystę, sędziego lub prokuratora z uwzględnieniem propozycji zawartych w poselskim projekcie ustawy*, maszynopis, s. 2.

dotyczących odmawiania tej zgody. Zostawiono wszystko uznaniu właściwej izby. Musi ona sama rozstrzygnąć, czy uzasadnione jest podejrzenie i czy znaczenie czynu przemawia za wszczęciem dochodzenia karnego. Powinna przy tym zważyć na relację zachodzącą między interesem publicznym, polegającym na braku ograniczeń w sprawowaniu mandatu i stworzeniu parlamentarysty możliwości reprezentowania wyborców bez jakichkolwiek obaw, a drugim interesem publicznym leżącym w zapobieżeniu czynom karalnym lub w ich ściganiu. Podejmując decyzję o uchyleniu immunitetu, powinna wyjaśnić wszystkie prawno-karne aspekty całej sprawy. Jej ostateczne rozpatrzenie i stwierdzenie, czy rzeczywiście wypełnione zostały przesłanki określone w dyspozycji normy karnej, nie należy do parlamentu, gdyż decyzji politycznej nie można łączyć z oceną dowodów. Parlament nie podejmuje decyzji merytorycznej, nie orzeka o winie, a jedynie rozstrzyga o dopuszczalności przeprowadzenia postępowania. Dochodzenie pozostaje zaś sprawą prokuratora lub sędziego, jeśli tylko nastąpi uchylenie immunitetu. Potrzebne jest jednak badanie wstępne, aby wyjaśnić, czy w ogóle uznać podejrzenie za uzasadnione, a z drugiej strony, aby sprawdzić, czy podano właściwą podstawę prawną.

Konstytucja wyraźnie wskazuje organ decydujący o możliwości pociągnięcia Prezesa NIK do odpowiedzialności karnej lub pozbawienia wolności. Jest nim Sejm. Ponieważ nie określa ona szczególnego trybu podjęcia stosownej uchwały należy przyjąć, że ma tu zastosowanie art. 120.

Powstaje jednak problem, czy z wyłączności kompetencji Sejmu w tej sprawie wynika również brak możliwości wyrażenia przez Prezesa NIK zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. Przed uchwaleniem przez Sejm zarówno ustawy z 10.7.2015 r. o zmianie ustawy o prokuraturze, ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, ustawy o ochronie danych osobowych, ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych jak i ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich oraz niektórych innych ustaw mającej na celu ujednoczenie rozproszonych unormowań ustawowych dotyczących immunitetów parlamentarzystów i immunitetów różnych piastunów organów państwowych można było przyjąć, że warunki uchylenie immunitetu każdego z piastunów organów państwowych są różne, nawet gdy nie wynikało to z Konstytucji. W tej sytuacji nie można było znaleźć przesłanek dla uznania możliwości wyrażenia przez Prezesa NIK zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej.

Sama Konstytucja w art. 105 ust. 4 przewiduje, że jedynie poseł (i odpowiednio – senator – art. 108) może wyrazić zgodę na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. Zgoda ta

dotyczyć może wszystkich czynów wskazanych we wniosku o pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej lub tylko ich części. W przypadku czynów nieobjętych zgodą wniosek rozpatruje właściwa izba. Wycofanie zgody jest prawnie bezskuteczne.

„Ustrojodawca przyznając parlamentarzysty prawo wyrażenia zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, przewiduje wyłączenie udziału izby, której jest członkiem, w całej sprawie (nie stosuje się wówczas art. 105 ust. 2). Oznacza to pierwszeństwo oceny samego parlamentarzysty, czy pociągnięcie go do odpowiedzialności nie naruszy zdolności do funkcjonowania parlamentu. Nawet jeżeli izba miałaby inne zdanie, to jest związana stanowiskiem swojego członka i nie może sprzeciwić się pociągnięciu go do odpowiedzialności, gdy on sam tak zdecydował. Rozwiązanie to jest rzadkością w państwach demokratycznych.”⁶

Wejście w życie we wrześniu 2015 r. ustawą z 10.7.2015 r. o zmianie ustawy o prokuraturze, ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, ustawy o ochronie danych osobowych, ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz zakończenie postępowania legislacyjnego i wejście w życie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich oraz niektórych innych ustaw spowoduje zamierzone przez ustawodawcę ujednoczenie instytucji immunitetu parlamentarzystów i piastunów organów objętych regulacją obu tych ustaw. Pozostają poza nią sędziowie trybunałów. W ich przypadku można więc uogólnić stanowisko TK dotyczące sędziów TK i głoszące: „Immunitet nie może być traktowany jako przywilej czy prawo podmiotowe sędziego, gdyż sędzia TK nie może się go dobrowolnie zrzec. [...] immunitet sędziowski jest w szczególności środkiem ochrony instytucji niezależności sądów i trybunałów, a nie indywidualnej pozycji sędziego w postępowaniach karnych”⁷.

W przypadku podmiotów objętych regulacją omawianej ustawy można byłoby zastosować wobec Prezesa NIK rozwiązanie dotyczące wyrażania zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności za wykroczenia podobne do odnoszącego się do parlamentarzystów, GODO, RPD, Prezesa IPN. We wszystkich tych przypadkach, zwłaszcza gdy chodzi o wykroczenia drogowe, istnieje odczuwalna dezaprobata społeczna dla objęcia ich zakresem immunitetu.

⁶ B. Banaszak, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Warszawa 2012, s. 626.

⁷ orzeczenie TK z 3.12. 2015 r., K 34/15, OTK-A 2015 r., nr. 11, poz. 185.

Autorytet organów władzy publicznej objętych regulacją omawianej ustawy oraz zaufanie społeczne do nich z pewnością lepiej tworzyć będzie oczyszczenie ich piastunów ze stawianych im zarzutów popełnienia wykroczenia, niż udaremnienie ich pociągnięcia do odpowiedzialności wskutek odmowy uchylecia immunitetu. Sama odpowiedzialność za wykroczenie i np. uiszczenie przez piastuna danego organu państwowego mandatu nie oddziaływałyby delegitymizująco na bieżącą działalność tego organu ani jej nie utrudniało. Zdawali sobie z tego sprawę w odniesieniu do GIODO, Prezesa IPN i RPD twórcy powoływanej już ustawy z 10.7.2015 r. Podobne stanowisko można zasadnie sformułować również w odniesieniu do Prezesa NIK.

Rozwiązanie takie służyłoby zasadzie efektywnej odpowiedzialności za wykroczenia i odzwierciedlałoby społeczne odczucie sprawiedliwości związane z realizacją zasad sprawiedliwości społecznej, o których mowa w art. 2 Konstytucji. Nie naruszałoby zaś istoty immunitetu i nie wpływało na realizację wykonywanych funkcji przez piastunów organów władzy publicznej wskazanych w omawianej ustawie. Służyłoby ponadto urzeczywistnieniu celu ustawy jakim jest ujednolicenie objętych jej zakresem immunitetów, gdyż upodabniałoby do immunitetu parlamentarnego immunitety piastunów wszystkich organów władzy publicznej wskazanych w omawianej ustawie (gdyby objąć nią poza Prezesem NIK także RPO) również w aspekcie wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za wykroczenia. Przyczyniłoby się ono także do realizacji zasady racjonalności działań ustawodawcy wynikającej z zasady poprawnej legislacji wyprowadzonej z wyrażonej w art. 2 Konstytucji zasady demokratycznego państwa prawnego.

W tym kontekście dopuszczenie przez ustawodawcę możliwości wyrażenia zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności za wykroczenia drogowe przez Prezesa NIK należy także rozpatrywać przez pryzmat konstytucyjnej zasady proporcjonalności stanowiącej element zasady demokratycznego państwa prawnego wyrażonej w art. 2 Konstytucji. Racjonalny prawodawca stanowi prawo sprawiedliwe, stąd w zasadzie sprawiedliwości należy też upatrywać podstaw obowiązywania zasady proporcjonalności⁸. Zdaniem TK z zasady proporcjonalności wypływa przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest powiązana oraz nakaz kształtowania danej regulacji w sposób zapewniający osiągnięcie zamierzonych skutków, a także wymóg zachowania proporcji między efektami wprowadzonej regulacji a ciężarami

⁸ por. *H. Schneider*, *Zur Verhältnismäßigkeits - Kontrolle insbesondere bei Gesetzen* (w:) *Bundesverfassungsgericht und Grundgesetz*, cz. II, pod red. Ch. Starck, Tübingen 1976, s. 393.

względnie niedogodnościami wynikającymi z niej dla obywateli⁹. W omawianym przypadku objęcie zakresem immunitetu odpowiedzialności za wykroczenia drogowe nie jest w oczywisty sposób niezbędna dla ochrony interesu publicznego objętego immunitetem Prezesa NIK i tym samym narusza konstytucyjną zasadę proporcjonalności.

Dla uzasadnienia dopuszczenie przez ustawodawcę możliwości wyrażenia zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności za wykroczenia drogowe przez Prezesa NIK można posiłkować się także dorobkiem polskiej doktryny prawa konstytucyjnego i prawa parlamentarnego dotyczącym immunitetu parlamentarnego. Przeważa w niej opinia głosząca, że „uchylenie immunitetu powinno być regułą, a odstępować od niej można tylko w przypadkach szczególnych, gdy przemawia za tym interes parlamentu jako całości, zwłaszcza, gdy wszczęcie lub przeprowadzenie postępowania miałyby charakter szykany lub politycznego nadużycia”¹⁰. Przyjęcie tego założenia oznacza, że już samo zrzeczenie się immunitetu czyni zadość zastosowaniu tej reguły, jaką jest uchylenie immunitetu. Dopiero milczenie osoby objętej immunitetem w danej sprawie lub też poszukiwanie przez nią ochrony ze strony parlamentu, zmusza parlament do zajęcia stanowiska. Gdy jednak zajmie on stanowisko, a parlamentarzysta sama podejmie decyzję, to wówczas należy przyznać parlamentarzysty lub tej osobie prawo ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, zgodnie z wyraźną intencją ustrojodawcy wyrażoną w art. 105 ust. 4 Konstytucji. Na zasadzie analogii podobną regułą powinno stosować się do innych, poza parlamentarzystami, podmiotów objętych immunitetem, jeżeli Konstytucja lub ustawa przyznała im prawo jego zrzeczenia się w niektórych sprawach.

”Na marginesie warto zauważyć, że sama Konstytucja wyraźnie nie formułuje momentu, w którym zainteresowany parlamentarzysta ma wyrazić zgodę na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. W drodze logicznej dedukcji można wprowadzić założenie, że powinien to uczynić przed poddaniem sprawy jego immunitetu ocenie izby, ale zasada ta nie jest sformułowana *expressis verbis* i nie da się jej wyprowadzić w drodze najczęściej stosowanej wykładni językowej”¹¹.

Przedstawione wyżej poglądy dotyczące immunitetu parlamentarnego można odnieść do immunitetów piastunów organów władzy publicznej wskazanych w omawianej ustawie skoro jej wyraźnie deklarowanym w czasie prac legislacyjnych celem było ujednoczenie

⁹ por. orz. z 26.4.1995 r., K. 11/94, OTK w 1995 r., cz. I, poz. 12.

¹⁰ L. Garlicki, omówienie art. 105, s. 19, w: L. Garlicki (red.), *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, wyd. ciągłe.

¹¹ B. Banaszak, *Konstytucja ...*, s. 627.

unormowań ustawowych dotyczących immunitetu. Z tego też względu mają one zastosowanie również do Prezesa NIK.

4. Konkluzja

Z dotychczasowych rozważań wynika, że w oparciu o zasadę demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji należy uznać dopuszczalność regulacji ustawowej umożliwiającej Prezesowi NIK wyrażenie zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za wykroczenia, o których mowa w rozdziale XI ustawy z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń. Regulacja taka zapewniłaby charakter kompleksowy uzupełniając przepisy wprowadzone ustawą z 10.7.2015 r. o zmianie ustawy o prokuraturze, ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, ustawy o ochronie danych osobowych, ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Możliwość wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za wykroczenia rozciągałaby się na wszystkie - poza RPO - podmioty objęte zakresem ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich oraz niektórych innych ustaw.

/Bogusław Banaszak/

Zielona Góra 30 marzec 2016 r.

